ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΔΚΡΙΝΕΤΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΟΝΥΧΕΣ

Ἡ ἀναλογία, ἡ ἁρμονία, μᾶλλον μεταξύ τῶν δακτύλων καὶ τῆς παλάμης τοῦ χεριοῦ εἶνε ἕνα ἀπ' τὰ κυριώτερα γνωρίσματα τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος.

***

Μεταξὺ τῶν δακτύλων, τὴν πρώτη θέση κατέχει ὁ ἀντίχειρ. Ὅσο περισσότερο ἀπέχει ἀπ' τὸ ὑπόλοιπο τοῦ χεριοῦ, τόσο μεγαλύτερη ἀντίληψη καὶ ἐξυπνάδα δείχνει. Ἀντιθέτως δὲν θὰ συνναντήσετε οὔτε νοημοσύνη, οὔτε πνεῦμα σὲ ὅσους ἔχουν τὸν ἀντίχειρα πολὺ κοντά, ὰν κολλημένο νὰ ποῦμε, μὲ τ' ἄλλα δάχτυλα.

Πολὺ κοντὸς καὶ παχὺς ἀντίχειρ, εἶνε σημεῖον ἀνθρώπου ποὺ δὲν ἀκολουθεῖ παρὰ τὰ ἔνστικτά του. Ἀπ' ἐναντίας δέ, ἀντίχειρ μακρὺς καὶ λεπτὸς δείχνει ἄνθρωπο πεισματάρη, ποὺ ἔχει ἀντίρρησι γιὰ τὸ κάθε τί.

***

Ἀντίχειρ πλατὺς στὴν ἄκρη, δηλαδὴ πεπιεσμένος, δὲν μπορεῖ νὰ νἀνήκῃ παρὰ σὲ ἄνθρωπο μοχθηρὸ καὶ ὄχι ἔξυπνο. Ἂν ἡ ἄκρη τοῦ ἀντίχειρος εἶνε μυτερή, δείχνει ἄνθρωπο μὲ μεγάλη λεπτοεπιπανεύματος. Ἂν ὅμως, εἶνε μὲν λεπτὸς ὁ ἀντίχειρ καὶ «μυτερός», ἀνήκει ὅμως σὲ χέρι βάναυσο καὶ παχὺ (αὐτὸ συμβαίνει καμμιὰ φορά), τότε θὰ πῇ πὼς ὁ «κάτοχός» του, εἶνε πονηρὸς καὶ σκληρός.

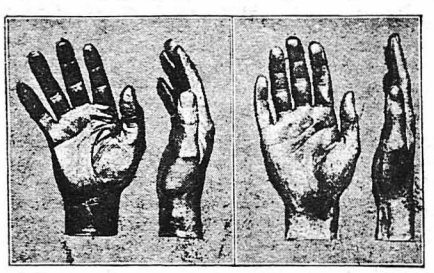

Χέρια διασήμων κακουργων μὲ χοντρὰ δάχτυλα πεπιεσμένα στὸ ἄκρο καὶ ἐξογκωμένα στοὺς ἀρμούς.

***

Ἂν ὁ σαρκικὸς χόνδρος ποὺ βρίσκεται στὴ ρίζα τοῦ ἀντίχειρος εἶνε παχύς, τοῦτο εἶνε σημεῖο καλοσύνης καὶ τρυφερῶν αἰσθημάτων. Ὅσο λεπτότερος εἶνε στὴ ρίζα του ὁ ἀντίχειρ, τόσο πειὸ πολὺ δειχνει ἄνθρωπο μὲ λιγότερα προτερήματα. Ἂν ἐλλείψει σαρκικοῦ χόνδρου στὴ θέση τοῦ ἀντίχειρος, ὑπάρχουν μικρὲς ρυτίδες σὲ σχῆμα σταυρῶν ἢ ἀστέρων, σημαίνει πὼς ὁ ἀντίχειρ ἀνήκει σὲ φύση ἐγκληματική, ποὺ ἔχει ἀκράτητο πόθο γιὰ τὶς πρόσκαιρες ἡδονές.

***

Στὶς δημοσιευόμενες παραπάνω εἰκόνες, τὰ ἐγκληματικὰ ἔνστικτα τὰ φανερώνει τὸ πάχος καὶ τὸ πεπιεσμένο τῶν δακτύλων, τῶν ὁποίων καὶ ἡ κλειδώσεις παρουσιάζουν ἐπίσης χοντροὺς κόμπους.

***

Νύχια πλατειά, φαρδιὰ καὶ μὲ ἐλαφρὴ κλίση στὴν ἄκρη. εἶνε σημεῖον πονηριᾶς καὶ ὑποκρισίας

***

Σ' ὅσους ἀρέσει νὰ ψυχολογοῦν τοὺς ὁμοίους των ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ σημεῖα τοῦ σώματός των, συνιστοῦμε νὰ προσέχουν εἰδικὰ στὸν ἀντίχειρα καὶ στὰ νύχια. Θὰ μποροῦν μὲ τὴν πρώτη ματιὰ νὰ καταλαβαίνουν τὰ γοῦστα, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ προτερήματα ἀκόμη τοῦ συνομιλητή των.

(Τῆς Κας Fraya)

ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι... Μαντεύετε τὶ παρακάτω.

Οἱ ἄντρες θέλησαν νὰ μεταχειριστοῦν ἄσχημα τὴ Μόνα Παρανθέν. Τότε ἐκείνη ἔλυσε τὰ πανιὰ στὰ ὁποῖα εἶταν διπλωμένο τὸ χέρι της. Οἱ ἄντρες ἐζύγωσαν καὶ εἶδαν ὅτι αὐτὸ τὸ χέρι εἶχε πριστεῖ, εἶχε πριστεῖ τόσο πολὺ ὥστε προκαλοῦσε φρίκη. Εἶχε γίνει σὰν χέρι τέρατος. Ἕνα δάχτυλο προπάντων, τὸ ἴδιο δάχτυλο μ' ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο φόραγε ὁ νεκρὸς καπετάνιος τὸ δαχτυλίδι, τῆς εἶχε γίνει φριχτό, εἶχε ξυλιάσει, κι' ἔμοιαζε ἔτσι πουτταν φουσκωμένο σὰν δάχτυλο γίγαντος !... Οἱ χωρικοὶ ἔφριξαν. Καὶ χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ ἔδιωξαν τὴν μοδίστρα ἀπ'τὴν περιοχή τους.

Ἔπειτα ἀπὸ χρόνια συνάντησα τὴ δύστυχη αὐτὴ γυναῖκα νὰ πλανιέται στοὺς δρόμους, μὲ τὸ χέρι της πάντοτε τυλιγμένο μέσα σὲ κουρέλια. Δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ μιλήσει... Ὅλο καὶ στέναζε πένθιμα.

Ὅλο γιὰ τὸν ξένο καπετάνιο, αὐτὸς ἀπὸ τότε ποὺ πῆρε πίσω τὸ δαχτυλίδι του ἀναπαύεται εἰρηνικὰ μὲ τὴν ὡραία του χρυσῆ ἀρρεβῶνα στὸ δάχτυλο κι' ὀνειρεύεται τὴν «ἀγαπημένη» του ποὺ τοῦ τὴν εἶχε δόσει...

Anatole le Braz

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

(Τελευταίως ἐξεδόθη στὸ Παρίσι ἐκτενὴς βιογραφία τοῦ Γκὺ ντὲ Μωπασσάν. Ἀπὸ αὐτὴν περνουμε τὸ κάτωθι ἀπόσπασμα.)

«...Στὸ θεραπευτήριο τοῦ δόκτορος Μπλὰνς ὁ Μωπασσὰν μπῆκε πολὺ καιρὸ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσι τῆς τρομακτικῆς νόσου ποὺ τὸν ἐβασάνιζε, κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1892. Ἡ ἀλληλογραφία ποὺ εἶχε μὲ τὸ Φλωμπὲρ ἀπὸ τὸ 1880 πιστοποιεῖ τὴν ἀρρώστεια του αὐτή. Ἐπίσης ἕνα γράμμα τοῦ δόκτορος Λαντὸλ πρὸς τὸ Λομπρόζο μιλάει γι' αὐτὴ πιὸ λεπτομερῶς. Νὰ τί ἀναφέρει τὸ γράμμα αὐτό :

«Ἐγνώριζα τὸ συγγραφέα μονάχα ἀπὸ τὰ ἔργα του, ὅταν ἔξαφνα ἀπετάνθη σὲ μένα γιὰ κάποιο θόλωμα τῶν ματιῶν ποὺ τὸν ἐνοχλοῦσε. Αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια, ἡ φαινομενικῶς ἀσήμαντη, μὲ προειδοποίησε, λόγῳ τῶν φαινομενικῶν διαταράξεων ποὺ τὴν συνόδευαν, περὶ τοῦ ὀδυνηροῦ τέλους τοῦ νέου συγγραφέως».

Ἡ ἀρρώστεια προχωροῦσε ἀργά, μὰ ἀδυσώπητη. Ἀπὸ τοῦ 1882, ὁ Μωπασσὰν προσβάλλεται ἀπὸ παραισθήσεις, οἱ ὁποῖες ἐκδηλώνονται στὴν ἀκοὴ καὶ τὴν ὅρασι καὶ νὰ τὶ γράφει σχετικῶς ὁ ἴδιος :

«Κοιτάζοντας τὴν εἰκόνα μου μέσα σ'ἕνα καθρέφτη ἐπὶ πολλὴ ὥρα, μοῦ φαίνεται κάποτε ὅτι χάνω τὴν συνείδησι τοῦ ἐαυτοῦ μου. Ἐκεῖνες τὶς στιγμὲς ὅλα θολώνονται μέσ' στὸ μυαλό μου καὶ μοῦ φαίνεται παράδοξο νὰ βλέπω μέσ' στὸν καθρέφτη ἕνα κεφάλι ποὺ δὲν τὸ ἀναγνωρίζω καὶ τὸ ὁποῖο εἶνε ἐν τούτοις δικό μου. Ἂν ἡ κατάστασις αὐτὴ βαστήξει καμμιὰ φορὰ ἕνα λεπτὸ παραπάνω θὰ γίνω τελείως τρελλός».

Τὸ 1888 πάλι γράφει ἀπὸ τὸ Ἐτρετὰ στὴ μητέρα του : «Μόλις γράψω δέκα γραμμές, δὲν ξέρω πειὰ τί κάνω. Ἡ σκέψη μου φεύγει σὰν τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ ποτιστῆρι !...»

Ἂν ἀφορμὴ τῆς τρέλλας τοῦ Μωπασσὰν εἶταν ὁ ἔρως του πρὸς μιὰ ἀριστοκράτισσα Ἑβραία κυρία δὲν ἔχει ἐξακριβωθεῖ ἀκόμα. Τὸ πιθανώτερο ὅμως εἶνε ὅτι ὁ ἔρως αὐτὸς ἐπέσπευσε ἁπλῶς τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου, γιατί, ἀπὸ τὰ νεανικά του χρόνια, ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία μάλιστα, εἶχε προδιάθεσι τρέλλας.

Στὶς 17 Ἰανουαρίου 1892 ἐμπῆκε στὸ θεραπευτήριο τοῦ Πασσύ. Ὡς τὸν Ἀπρίλιο ὁ δόκτωρ Μπλὰνς ποὺ τὸν ἐθεράπευε διατηροῦσε πολλὲς ἐλπίδες. Μὰ στὶς 20 Ἀπριλίου μιὰ σκηνὴ ποὺ ἔκανε ὁ συγγραφεὺς στὸν πιστό του θαλαμηπόλο Φραγκίσκο ἔκανε τὸ γιατρὸ νὰ σουφρώσει τὰ φρύδια του. Ὁ ἀσθενής του εἶταν χαμένος. Καὶ ἡ καταστροφὴ ἐπῆλθε γρήγορα. Ἀπὸ τὸ Σεπτέμβρη καὶ πέρα σπανίως εἶχε ὁ συγγραφεὺς τελείως διαυγὲς τὸ πνεῦμά του. Ὁ Ὀκτώβρης καὶ οἱ κατεχνιές του δὲν ἀφήνουν τὸν συγγραφέα νὰ βγαίνῃ ἔξω. Μένει πιὰ στὸ σαλόνι ὅπου παίζει συνεχῶς μπιλλιάρδο. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἀπεπειράθη ἐπίσης σὲ στιγμὴ παροξυσμοῦ νὰ σκοτώσει ἕναν ἄλλο ἀσθενῆ χτυπώντας τον μὲ τὴ μπίλλια τοῦ μπιλλιάρδου.

Τὴν ἄνοιξη τοῦ 1893 παρατηρεῖται ἐλαφρὰ βελτίωσις. Τὸν Μωπασσὰν τὸν πλημμυροῦν οἱ ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴ ζωή του στὸ Ἐτρετά, ἀπὸ τὰ ταξίδια του κι' ἀπὸ ἕνα ἄλλο ταξίδι ποὺ ἔκανε στὴν Ἑλβετία γιὰ νὰ μὴ μπλέξῃ σὲ κάποιο συνοικέσιο. Ἐπακολουθοῦν ὅμως ὀδυνηρὲς κρίσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες τοῦ φοροῦν τὸ ζουρλομαντύα. Μέσ' στὸ πάρκο τοῦ θεραπευτηρίου ὁ Μωπασσὰν φυτεύει μικροὺς κλάδους δέντρων φωνάζοντας : «Ἂς φυτέψουμε ! Ἂς φυτέψουμε ! τὸν ἐρχόμενο χρόνο θἄχουμε μικροὺς Μωπασσάν !» Ὁ φίλος του Μωρὶς ντὲ Βαλὲφ ποὺ πῆγε νὰ τὸν ἐπισκεφθεῖ μιὰ μέρα τὸν βρῆκε νὰ γλύφει τοὺς τοίχους τοῦ κελλιοῦ του.

Πλησίαζε τὸ τέλος του ! Ἡ ἀγωνία του ἦταν ὀδυνηρή. Ἐπὶ ἕξη βδομάδες ὑποφέρει εὐρισκόμενος σὲ τελεία παραφροσύνη. Τρομερὴ ἀγωνία διακοπτωμένη ἀπὸ σπασμοὺς ἐπιληπτικοὺς ποὺ δὲ μποροῦν νὰ τοὺς καθησυχάσουν οἱ ἐνέσεις τῆς ἐργκοτίνης τὸν βασανίζει. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1893 ἐπῆλθεν ὁ θάνατος.

Ὁ μέγας δινηματογράφος ἀναπαύεται ἤδη στὸ κοιμητήριο τῆς Μονμάρτρης κάτω ἀπὸ πυκνὰ φυλλώματα χρυσανθέμων. Στὸν τάφο του ὑπάρχει αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή :

«Γκὺ ντὲ Μωπασσὰν»

Τίποτε παραπάνω...

Η ΡΑΤΙΣΜΠΟΝ ΚΑΤΕΛΗΦΘΗ !

Στὰ 1809 ὁ στρατάρχης Λὰν εἶχε κυκλώσει τὴ Ρατισμπὸν καὶ τὴν ἐκυρίευσε.

—Ποιὸς θέλει νὰ πάῃ τὴν καλὴ εἴδηση στὸν αὐτοκράτορα; ρώτησε.

— Ἐγώ, ἐγώ ! φώναξε ἕνας νεαρὸς ἀξιωματικὸς καὶ σπιρούνισε τἄλογό του.

— Παράξενο, εἶπε ὁ στρατάρχης σὰν ἔφυγε ὁ ἀξιωματικός, μοῦ φάνηκε πὼς τὸν εἶχε χτυπήσει μιὰ σφαῖρα αὐτὸν κατὰ τὴν μάχη.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔφτασε στὸ ὕψωμα, ὅπου περίμενε ὁ Ναπολέων, ξεπέζεψε καὶ χαιρέτησε :

— Μεγαλειότατε, ἡ Ρατισμπὸν κατελήφθη. Κυττᾶχτε τὶς σημαῖες μας ποὺ κυματίζουν, τοὺς ἀετούς μας ποὺ...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ σταμάτησε ἀπότομα, ἔφερε τὸ χέρι στὸ στῆθος ὅπου ἄρχισε νὰ πλαταίνῃ μιὰ κόκκινη κηλίδα.

— Μὰ εἶσαι πληγωμένος ; τοῦ λέγει ὁ Ναπολέων.

— Ὄχι, μεγαλειότατε, εἶμαι σκοτωμένος.

Καὶ ξεψύχησε στὰ πόδια του.